

Motion till riksdagen

1989/90:Sk368

av Knut Wachtmeister (m)

Räntan på gåvoskatt

Det har visat sig att gåvoskattskyldiga, trots att deklarationen avlämnats i tid, debiterats ränta på grund av långsam handläggning hos myndigheten.

Av 52 § 1 mom. och 53 a § lagen (1941:416) om arvsskatt och gåvoskatt framgår att ränta skall utgå såväl när skatten inte fastställts av beskattningsmyndigheten inom viss tid efter det att skattskyldigheten inträtt som när överrätt fastställer skatten till högre belopp än beskattningsmyndigheten förut beräknat. Detsamma gäller om skattskyldig vitsordar av granskningsmyndighet framställd anmärkning.

Skyldighet att betala ränta föreligger alltså dels när beskattningshandling inte lämnas i rätt tid med därav följande fördröjning med att betala skatten, dels i de fall då beskattningshandling (utan anstånd) givits in i rätt tid men myndigheten inte hinner handlägga ärendet inom föreskrivna tidsperioder eller skatten höjs av överinstans.

Det kan tilläggas att i proposition 1974:159 framhållits att respiträntans funktion inte i första hand är att effektivisera skatteuppbörden utan att kompensera det allmänna för en ränteförlust, som motsvaras av en räntevinst för den skattskyldige genom att denne erlägger skatt vid en senare tidpunkt.

Detta synsätt kan enligt min uppfattning inte accepteras speciellt inte som den ränta den skattskyldige har att betala, diskontot plus 3 %, överskrider vad vederbörande kan få för inestående bankmedel. Ränteförlusten är alltså ostridig. Redan för mer än fem år sedan påtalade advokatsamfundet den rådande orättvisan och justitiekanslern har i en del fall eftergivit statens ränteanspråk eftersom ett långvarigt dröjsmål från myndighetens sida varit för handen.

Arvs- och gåvoskattekommittén har i sitt 1987 avlämnade betänkande (SOU 1987:62) föreslagit två förbättringar för den skattskyldige:

1. Räntan skall motsvara blott diskontot.
2. Räntan skall börja löpa först ett år efter det att beskattningshandlingen senast skulle ha ingivits.

Dessa båda åtgärder skulle väsentligt förbättra den skattskyldiges situation, men bäst vore naturligtvis om någon ränta inte alls togs ut när den gåvoskattskyldige inte har någon skuld i dröjsmålet.

I ett frågesvar i riksdagen den 10 oktober 1989 meddelade finansministern att kommitténs betänkande för närvarande prövas i finansdepartementet.

Eftersom lång tid förflutit sedan advokatsamfundets påpekande och arvs-

och gåvoskattedekommittén avlämnade sitt betänkande borde enligt min uppfattning riksdagen som sin mening ge regeringen till känna det önskvärda i en snabb förbättring av den gåvoskattskyldiges situation när det gäller räntedebitering.

Mot. 1989/90
Sk368

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna det önskvärda i en snabb förbättring av den gåvoskattskyldiges situation i enlighet med vad som anförts i motionen.

Stockholm den 23 januari 1990

Knut Wachtmeister (m)